

Sygnatura akt VIII C 1550/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanej D. K. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1550/19

UZASADNIENIE

W dniu 20 grudnia 2017 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej D. K. (obecnie C.) powództwo o zapłatę kwoty 9.074,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozvem wynika z zawartej przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. w dniu 14 grudnia 2015 roku umowy o kredyt gotówkowy o numerze (...). Na mocy umowy pozwana zobowiązała się do ratalnej spłaty zobowiązania, czego nie uczyniła. Powód wyjaśnił ponadto, że prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy bankowej nabył na podstawie umowy cesji z dnia 14 grudnia 2015 roku.

(pozew k. 2-3v.)

W dniu 11 stycznia 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W sprzeciwie pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości oraz jego przedawnienia.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 38, sprzeciw k. 45-48v.)

Na rozprawie w dniu 14 lipca 2020 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 72)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2010 roku pozwana D. K. (obecnie C.) zawarła z poprzednikiem prawnym pierwotnego wierzyciela (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na jej mocy bank udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 8.289,47 zł na okres od dnia 14 maja 2010 roku do dnia 14 maja 2014 roku. Przyznaną pożyczkę wraz z odsetkami w wysokości 2.382,85 zł pozwana zobowiązała się spłacić w 48 miesięcznych ratach w wysokości 222,34 zł każda, płatnych do 14-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 14 czerwca 2010 roku.

(umowa k. 5-8, okoliczności bezsporne)

W dniu 14 grudnia 2015 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności oznaczonych w załączniku nr 6, m.in. wobec dłużnika D. K. (obecnie C.).

(wyciąg z załącznika nr 6 do umowy sprzedaży wierzytelności k. 11-12, umowa przelewu wierzytelności k. 16-19v., potwierdzenie przelewu k. 22)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 653/09, LEX).

Podniesiony przez pozwaną zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że bank – pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia

biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W przedmiotowej sprawie brak jest bliższych danych wskazujących, kiedy wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem stała się wymagalna. W kontekście zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego można jedynie przyjąć, iż roszczenie było najpóźniej wymagalne w dniu 14 maja 2014 roku, tj. w dacie płatności ostatniej raty, a zatem w dacie wytoczenia powództwa (20 grudnia 2017 roku) uległo już przedawnieniu. Co oczywiste, w sprawie nie znajduje zastosowania art. 118 k.c. w brzmieniu od dnia 9 lipca 2018 roku, albowiem roszczenie powoda uległo przedawnieniu przed tą datą, a zatem ustawa nowelizująca, mocą której zmieniono m.in. treść art. 118 k.c., nie ma w przedmiotowej sprawie zastosowania. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że ewentualne wystawienie przez bank przeciwko pozwanej bankowego tytułu egzekucyjnego i wszczęcie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, nie mogło skutkować przerwą terminu przedawnienia. Zgodnie bowiem z ugruntowanym w judykaturze poglądem, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. m.in. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, Biul. SN 2016/6). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, „w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy niebędącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy niebędącego bankiem”. Przytoczone wyżej stanowisko Sąd Najwyższy podtrzymał w postanowieniu z dnia 26 października 2016 roku (III CZP 60/16, LEX), w uchwale z dnia 9 czerwca 2017 roku (III CZP 17/17, OSNC 2018/3/25) oraz w wyroku z dnia 20 kwietnia 2018 roku (II CSK 3567/17, LEX), stanowisko takie zostało również wyrażone przez sądy powszechne (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 lipca 2018 roku, V ACa 530/17, LEX; wyrok SO w Łodzi z dnia 2 lipca 2018 roku, III Ca 716/18, LEX; wyrok SA w Poznaniu z dnia 20 marca 2018 roku, I

AGa 60/18, LEX; wyrok SA w Lublinie z dnia 21 grudnia 2017 roku, I ACa 240/17, LEX; wyrok SA w Krakowie z dnia 4 października 2017 roku, I ACa 352/17, LEX; wyrok SA w Łodzi z dnia 14 września 2017 roku, I ACa 194/17, LEX).

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwaną. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprowadzenia żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX).

Nie sposób także uznać, aby względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie wpływu terminu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony powodowej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.